

— Моє дитя, нас вигнано з тобою.
Душа вже не шукає вороття.
Голодною, холодною сльозою
Я напою тебе, моє дитя.

Зоря моя паде в питво теменне
І вишепче в небесній ворожбі
Ріку життя, подосі безіменну,
Й три імені, роковані тобі:

Моє дитя, крізь многоликість миру
Ти пронеси ясне своє лице.
Ти пам'ятай — тебе назвали Віра,
Ти пам'ятай, моє дитя, про це.

І мед, і молоко тобі уста обвіють.
Високий погляд визбирає вись.
Хтось погука — ти озовись, Надіє.
Сама прийди й Надією назвись.

Не поспішай, дитя! Там тьма і горе!
Вигнанців інших імена промов!.. —
...Не слухає. Заплакала. Говорить:
— Ти не впізнав?! Моє ім'я — ЛЮБОВ...

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

